

Van een onzer verslaggeefsters
MAASTRICHT - Het is als een oude Fellini-film: een krakenkittig kermissie waar wonderlijke artiesten hun kunsten vertonen. Op het eerste gezicht is dat de indruk die De Parade maakt. Maar hoe nostalgisch de kermissistenten ook ogen, het gaat hier om een hedendaags theaterfestival en niet om de verwaarde kermissikanten uit La Strada.

Hoewel — wie vroeg in de middag over het festivalterrein langs de Maastrichtse Orze Lieve Vrouwewal wandelt, komt heel wat vertroufde figuren tegen. Want de theaterdieren van De Parade reizen een zomer lang met hun festival mee en bivakkeren 's nachts in tentjes, caravans of op het podium waar ze 's avonds hun show hebben opgevoerd. En dan is opstaan net te moeilijk.

Op deze mizerige zaterdagmiddag komt iedereen langzaam op gang. Goede morgen is om twee uur 's middags nog steeds de groet, want, gisteren was de première en daaraan is nog lang niet iedereen bekeken.

Achter een fraaie blauwe circus tent maken de zangers, dansers en muzikanten van de Madame Currieshow zich op om de voorstelling van gisteren te bespreken. Bladzijden vol aantekeningen ritselen in de handen van de regisseur: Madame Currie zelf — klein van stuk, kaplaarzen en bodywarmer — duikt op uit haar laai, zomaar een glasthelder boonladder horen.

"We brengen hier een nacht-circus," legt ze uit, terwijl ze naar de blauwe tent gebukt. Binnen, op het podium, rookt een in het zwart geklede tapdanser nonchalaant een sigaret terwijl hij ingewikkelder ritmes oefent. "Het is een wonder dat het gisteren allemaal nog zo goed is verlopen," verklaart Currie opgewekt. "De show moest om negen uur beginnen en de tent kwam pas om zes uur aan. En door de regen was het zell gekompen, dus pasten de onderdelen niet."

Het is niet de enige beproeving die de kleine donkere zaagres menhartig heeft doorstaan. "Het heeft me waaif uur gekost om hier te komen. Het leek wel of de wielen van mijn caravan begonnen te roken. Een ding van niks. Hij is bovendien beschimmeld."

Toch is deze levendige verschijning vol optimisme. "De show is top, vooral de muziek is erg goed geworden, de tent is prachtig en als het niet lukt met de caravan, slaap ik wel op het podium. Dat kan nog draaien ook".

Wie een blik achter dat podium werpt, ziet een trimmuscule kleedkamer, compleet met spiegels en lampen. Gehirmitingde kostuums glinsteren aan hangars, uit een katonnen doos loeren rose struiversen en zwarte pumps hangen met hun hakken aan een spiegel.

Naast de show van Madame Currie, biedt De Parade een hele reeks theatervoorstellingen waar-bij loos Luca, Jan Rot en Alex d'Electricite de grote namen vormen. Maar om bekende namen gaat het hier volstrekt niet. Veel-er om het schpepen van een steer waarbij de toeschouwer dichterbij de artiest staat dan in de afgepaste keurigheid van een schouwburg.

Voorbij de met klimop behangen barten, waaruit 's avonds fontein spuiten, vlakbij het theater tent, waar voorstellingen worden gegeven voor één persoon, staat Rotterdamse Slaan bij de WCs. Een veteraan, deze

Slaan, want ze zorgde al dat je rustig kon plassen toen De Parade nog de Boulevard of Broken Dreams heette. Ze is de constan-te factor, het rustpunt en ze weet alles van iedereen.

"Ik ben er, maak gewoon schoon en voor de kinderen ben ik het middelpunt", zegt ze kortdaat. "De Parade is voor mij een standpilaar van de Maastrichtse brandweer verzorgt het water. Er is op het terrein zelfs een openbare telefoon, opgehangen aan een boom."

Niet ver daar vandaan, in een prachthage oude kermissent, zetelt de illusionist Celsus. Zijn grote act is het in tweeten zagen van le-mand uit het publiek. Ook kan hij het Algemeen Dagblad in kleine stukjes scheuren en uitzijn snippers laten herrijzen. Wet vrouw en kinderen verkeert fop het podium van de kermissent. Naast de grote bloedrode ag-machaine waar lemnad zijnaise aan heeft opgehangen. "Ho", kooi.

Celsus is al vijf jaar een vande artiesten van De Parade e dat heeft hij geweten ook. Zijn nte kermissent bezat bijvoorbeeld geen schotten aan de vooroant. "Junks, honden en wind kpen er gewoon onderdoor", vertelt hij. "Er zijn zulke vreselijke kka-ges geweest; dat je dacht d het een straf van de goden was, at je gezondigd had. En met s je denkt dat het iets beter gaakng

De Madame Currie Show in voorbereiding.

Lampjes voor de draalmolen.

Achter de schermen van artiestendorp de Parade

Marjke Boon probeert klanten te trekken.

Foto's Robert Vos

je dit in je handen gestopt. Voor je wisselgeld. Hij houdt een doodgewoon geldkistje op en kijkt er misprijzend naar. "Het lijkt wel een film van Jacques Tati. Met zo'n ding verpest je dus de sfeer".

"Celsus voelt zich een echte oudervetse kermissikant, die het publiek een wonderde wereld binnentlokt en daar past dus geen ordinar geldkistje bij. Er staat niet voor niets op zijn tent: "Het leven is kort en het gaat niet om geld".

"Een regelmatig leven, dat wrekt zich op den duur, en daarom ben ik hier graag", zegt hij. "Het is altijd wennen als ik weer thuis ben, want je kunt hier vijfertien leven. Dat slaat over op het publiek. Er zijn mensen die sportaan met je mee willen".

Buiten begint de Jongens van de Show terwijl de jongens van het Japanse eethenje staan te worstelen met parasols. De wind speelt met het zeldoke, kinderen lachen en honden springen rond de stokoude zweermolen midden op het terrein. Een dame in een lujpaardis met een dikke bril tufft langs op een brommer.

De Parade, Maastricht, Orze Lieve Vrouwewal t/m 30 juni, Utrecht, Park Nieuwroord van 30 juni t/m 3 juli. Gent, Boulevardpark 15 t/m 24 juli. Amsterdam, Martin Luther Kingpark 28 juli t/m 15 augustus. Aanvang voorstellingen: 20.00 uur.